

שיא הפרובינציאליות

לפני ימים אחרים הגיעה אליי מעטפה מפוארת ובה כרטיס מועמד למועדון סקאל סנטר. בקומניקט, המאור אלגנטי, הסבירו לי שהסקאל סנטר הוא מרכז קניות ברמה בינלאומית, בו תימכר התוצרת של היצרנים הטובים בעולם בשטח התכשיטים, הבשמים, האופנה, היינות המובחרים, מוצרי החשמל והאלקטרוניקה בעלייה הרמה ומתנות. מהמשך הקריאה בקומניקט נודע לי שהלקוחות של הסקאל סנטר יהיו בעיקר תיירים, ובנוסף לכך זכאים לבקר בו חברי הקהילה הישראלית בישראל, חיילי כוחות הא"ם והכוח הרבילאומי. כמו כן החליטה ההנהלה לאפשר, לתקופה מוגבלת, כניסה גם לקהל ישראלי מצומצם (ביניהם עיתונאים — המיקרה שלי) לבקר ולהינות ממיטב מוצרי העולם באווירה בינלאומית מהנה, הרחק מן ההמוני הסואן.

אחר־כך נודע לי גם שדיילות־המכירה (מה שאנשים פשוטים קוראים זבניות) ירכרו רק בשפות זרות ובשום אופן לא בעברית, ואם אני ארצה ללכת לסקאל סנטר אחרי־הצהריים עם בעלי — שאין לו תעודת־עיתונאי וגם איננו דיפלומט או חייל א"ם — לא אוכל לעשות זאת. על כן החלטתי להחזיר בתודה להנהלה את הכרטיס ששלחו לי ולוותר על הכבוד להשתפשף בחיילי א"ם, בתיירים מודרנים ובסגובים ישראליים, ולהמשיך ללכת לקניות כסתם הנחיות, שם יתייחסו אליי כמו אל בן־ארם.

SAKAL CENTER

רגיל וידברו איתי בשפתי ויכבדו אותי גם אם אקנה חצאית טריקו ב־30 שקל. תודה רבה לכם על הכבוד המפוקפק שנתתם לי, ואני שמחה להחזיר אותו.

שיחת־חולין

שלום, דניאלה!
שלום!
מה שלומך?
תודה, טוב מאוד!
שמעתי אותך אתמול ברדיו.
כן, יופי.
דיברת כליכך מהר שלא הבנתי שום דבר.
מה לעשות?
מה זאת אומרת, מה לעשות. אם כבר מומינים אותך לרדיו, תעשי מאמץ שיבינו אותך.
בסדר, אני אשתדל לזכור את זה בפעם הבאה.
מה, את מתכוונת שוב לדבר ברדיו?
אולי.
על מה תדבר?
אני לא יודעת. כשיזמינו אותי, אני אדע.
תגיד, משלמים לך בשביל זה?
תסלחי לי גברת, אני לא זוכרת שאני מכירה אותך.
את לא מכירה אותי? לפני שדיברת ברדיו היכרת אותי טוב מאוד ואפילו היית מברכת אותי לשלום. אחרי פעם אחת ברדיו את כבר לא זוכרת אותי?

התחנה שלי הגיעה ואני ירדתי מהמיניבוס. שמונה זוגות עיניים ליוו אותי כשהמיניבוס המי שיד לנסוע. מי יודע מה סיפרה להם הגברת בהמשך הנסיעה. יותר מאוחר נזכרתי שאומנם אני מכירה אותה: פעם, לפני שנה־שנתיים, היינו נוהגות לקנות במכולת של טוביה. מוסריה־שכלי: הכי טוב ללכת ברגל.

היטב, האבוקרו בצורתו הטבעית וללא כל עיבוד מתאים כמסכה לפניכם: להוסיף כמה טיפות לימון, ולמרוח על הפנים למשך 20 דקות. הוא מסייע להגדרה והצטלקות טובה של העור לאחר פציעה. מחוק מאוד את הציפורניים (מומלץ לשפשף את הציפורניים בקליפת האבוקרו) ומועיל וטוב גם כמסיכה לשיער.

את המסיכה מכינים עליידי ריטוק אבוקרו בשל בסכין מפלסטיק (סכין־מתכת גורם לחימצון ומבטל את ויטמין סי שבאבוקרו). את העיסה מורחים על השיער ומכסים בכבוע פלסטיק למשך שעותיים, ואחר־כך שוטפים היטב. רצוי לעשות טיפול כזה לשיער באופן קבוע, פעם בחודש. למי שוסכלת מקצות שרופים, מומלץ טיפול שבועי, עד להתאוששות השיער. לכל השימושים הקוסמטיים יש להשתמש באבוקרו רר וללא פגמים.

מאוד. מכאן ועד לקניית אלפי מטרים של בד לצרכי גזירה הדרך קצרה.

הזן עושות כך: קונות כריכות ציבעוני לחצאית, ועוד כשלושה מטר בד לחלק עליון סרוג. את החצאית תופרים ושמים בצד. את שלושת המטרים הנוספים מניחים על שולחן גדול ומתחילים לגזור. גוזרים סרטים בעובי של חצי סנטימטר, אבל לא גוזרים את הגזירה, אלא מפסיקים בקצה העליון של הבד ובקצה התחתון,

כדי שהבד לא יהיה רצועות־רצועות, אלא רצועה אחת ארוכה. את הרצועה הארוכה הזאת מגלגלים לכדור גדול, ובעזרת שתי מסרגות (מס' 6 או 7) סורגים חולצה או סוודר, לפי הטעם. ראיית את זה. יוצא יפה מאוד. אני מציעה בכל זאת לנסות את כל העסק על חתיכת בד ישנה ולראות אם אתן אוהבות את התוצאה, ורק אז להתחיל להשקיע בכדים. בהצלחה.

קח פרי ותהיה לי יפה

שוב מפגינים אותנו בפירסומת לאבוקרו, דורי כרזאב עושה מאמצים עד כי נדמה שכל מטעי האבוקרו בארץ שייכים לאבא שלו. אני באופן אישי לא מאמינה שיכול להיות בן־אדם אחד, שיש לו אם יהודיה או גוייה הלכה, שלא אוהב אבוקרו, גם בלי כל הפירסומת. אבל כמו תמיד, אולי אני טועה. לשניים־שלושה המשונים שאינם אוהבים אבוקרו (באכילה). הנה כמה עצות קוסמטיות מאת הקוסמטיקאית אניטה ברילב. «באבוקרו יש ויטמין איי, סיודיקובצה גדולה של ויטמין בי ואפילו ויטמין אייטש ופיפי, אם רציתם לדעת והתביישתם לשאול. עצות היופי כלשונן: כל הוויטמינים הללו טובים לעור ונספגים בו

למי שמתקשת לעבוד קשה

השיגעון האחרון באמריקה הוא לסרוג כדים. הגברות האמריקאיות עושות המון עבודות־יד כדי להצדיק את שעות־הבטלה מול מכשיר הטלוויזיה המשדר להן סרטים של בוקר. אחת הגברות האלה, אחרי שרקמה את כל הגובלנים, סרגה את כל הסוודרים, רקמה את כל המפות והמפות ועשתה ערימות של מקראמה, התיישבה

והמציאה שיגעון חדש, שכבש את היבשת הגדולה. עכשיו הוא מגיע גם אלינו. כל העסק התחיל בגלל תסביך שימור־החומר שיש לאמריקאים. כדי לא לזרוק לזבל חצאית כותנה ישנה שנמאסה, החליטה אותה גברת לקחת את הכד, לגזור אותו לרצועות צרות וארוכות ואחר־כך להשתמש בסרטים כמו בצמר ולסרוג. היא ישבה וסרגה ויצא לה סוודר יפה

צרכנות

נמיה לי שזוהי מינהג ישראלי מגונה, ואולי כדאי לתת עליו את הרעת ולנסות לשנות אותו. אנשים נפגשים בכיתיקפה או במיסעדה. שניים־שלושה זוגות של חברים. כל אחד והתיאבון שלו, כל אחד ומצבו הכספי באותו זמן. זוג אחד מומין רק ספל קפה. הווג השני מומין קפה ועוגות ואילו השלישי, שלא הספיק לאכול בבית ארוחת־ערב, מומין גם מרק וסלט אחר־כך גם גלידה וסלט־פירות וכסוף ועוגה וקפה.

הם יושבים ומדברים ואוכלים. אחר־כך מישוה מהחבורה עושה למלצר/ית סימן של «חשבון, בבקשה».

ברוב המיקרים מגיע המלצר או המלצרית עם חשבון משותף לכל השולחן. המסובים, שהם כדרך כלל חברים, קרובים יותר או קרובים פחות, לא רוצים להיראות קטנוניים ולשלוף מהחשבון רק את הקפה ועוגה שלהם, ולכן, על־פירוב, מתוך ערינות ואולי גם עצלנות חשבונתית, הם מחלקים את החשבון לשלושה חלקים שווים. יוצא שהווג שששה רק קפה (אולי מפני שאין לו מספיק כסף) משלם גם עבור חלק מהמרק, הסלט, הגלידה, והעוגה של חברים לשולחן.

אם ויכרונאי אינו מטעה אותי, בחו"ל — כל החו"לים שאני הייתי בהם — זה לא קורה. המלצר מגיע, מברר מי משלם עבור מה ועושה את החשבון כשהוא עומד ליד השולחן ומקבל הוראות מהסועדים. יהיה נכון מאוד אם בעלי המיסעדות ובתי־הקפה יסבירו למלצרים שהתפקיד שלהם אינו להביך את האורחים אלא לגבות כסף בדיוק עבור מה שכל אחד ואחד אכל או שתה. ועד שבעלי המיסערה יעשו את זה, לקחתי על עצמי את תפקיד מחנדי־המלצרים. ואני מבקשת, בכל פעם שמתקבל חשבון משותף, לפרק אותו.

